ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. F.,** zast. Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2019, č. j. MV-136402-4/SO-2019, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **nezl. A. F.,** , zast. D. M., matkou, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2020, č. j. 11 A 175/2019 - 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 10. 2019, č. j. MV-136402-4/SO-2019 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 5. 9. 2019, č. j. OAM-6215-83/PP-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). V něm zamítlo žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu na území podle § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. To plynulo z utajovaných informací poskytnutých Policií ČR nebo zpravodajskými službami, které byly uchovány odděleně mimo spis, takže žalobce neměl možnost se s jejich obsahem seznámit. Žalovaná potvrdila postup prvostupňového orgánu, který nemohl blíže popsat obsah utajovaných informací, protože musel postupovat podle § 169m odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná také vyhodnotila jejich obsah a souhlasila, že žalobce skutečně

představuje nebezpečí pro bezpečnost ČR. Prvostupňové rozhodnutí též posoudilo přiměřenost dopadů zamítnutí do soukromého a rodinného života způsobem, který odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jeho žalobu zamítl nejprve rozsudkem ze dne 17. 1. 2020, č. j. 11 A 175/2019 - 52. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost. NSS jí rozsudkem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 Azs 29/2020 - 56, vyhověl a rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud pochybil, když upustil od konání ústního jednání, přestože o něj žalobce výslovně požádal. Také upozornil, že městský soud v předchozím řízení nedostatečně komunikoval s osobou zúčastněnou na řízení, nezl. A. F., zastoupeným jeho matkou.

[3] Městský soud provedl ústní jednání a poté znovu rozhodl rozsudkem ze dne 10. 9. 2020, č. j. 11 A 175/2019 - 83, tak, že žalobu opět zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II.) a návrh osoby zúčastněné na řízení na přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2019, č. j. MV-119007/4-SO/2019, o zamítnutí žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu, vyloučil k samostatnému projednání (výrok III.).

[4] Postup prvostupňového orgánu, který vyčlenil ze spisu utajované podklady a neseznámil žalobce s jejich obsahem, považoval za souladný se zákonem i s předchozí judikaturou Ústavního soudu a NSS. Veřejný zájem na ochraně utajovaných skutečností převážil nad individuálním zájmem žalobce znát jejich obsah. Městský soud obsah utajované části spisu prostudoval a dospěl k závěru, že informace byly dostatečně konkrétní, aby byly podkladem přezkoumávaného rozhodnutí, a že v jejich světle je hodnocení, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost ČR, podložené.

[5] K žalobní námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného života uvedl, že u tohoto typu řízení zákon o pobytu cizinců výslovně nepožaduje, aby správní orgán přiměřenost zkoumal. Věc však posoudil pohledem přímé aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), neboť existuje ustálená a bezrozporná judikatura vyžadující tento postup. Neshledal, že by ze správního spisu vyplývaly mimořádné okolnosti, které by zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu činily nepřiměřeným. Žalobce své tvrzení o nepřiměřenosti vznesl až v doplnění odvolání a ani tehdy neuvedl dostatečně konkrétní skutečnosti. Správní orgány se proto této otázce věnovaly dostatečně, když v obecné poloze uzavřely, že na vydání povolení k trvalému pobytu (pozn. NSS: nesprávně uvedeno namísto přechodného pobytu) není právní nárok a že negativní chování žalobce během pobytu v ČR převáží nad rodinnými vazbami, které zde má.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Ohradil se proti výroku III. napadeného rozsudku, jímž došlo k vyloučení návrhu osoby zúčastněné na řízení k samostatnému projednání. Postup městského soudu poškodil

jeho právo na spravedlivý proces, neboť jeho syn měl v řízení významné procesní postavení, svědčil o významu péče stěžovatele o rodinu. Tím, že byl jeho návrh vyloučen k samostatnému projednání, dosáhl soud toho, že rozhodl zcela bez ohledu na zájmy nezletilého a jeho matky.

[8] Nesouhlasil ani s tím, že podle městského soudu utajované podklady svědčí o tom, že by mohl být hrozbou pro bezpečnost ČR. Zdůraznil, že v ČR pobývá již dlouho, je řádně zaměstnaný a v poslední době nebyl trestán. Za dlouhé časové období se nedopustil žádného protiprávního jednání, nemohl naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu ani přestupku. To zpochybňuje relevanci úředních záznamů předložených zpravodajskými službami či Policií ČR.

[9] Vymezil se také proti tomu, že údajně nijak konkrétně městskému soudu nesdělil, v čem se rozhodnutí dotkne jeho soukromého a rodinného života. Nejen on, ale i jeho syn prostřednictvím své matky charakterizovali důvody, na nichž tato námitka spočívá, což bylo obsahem soudního spisu. Závěr městského soudu je proto účelově zavádějící. Proto navrhl jeho rozsudek zrušit.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nezletilý syn stěžovatele, jemuž svědčí postavení osoby zúčastněné na řízení, též zaslal prostřednictvím své matky vyjádření ke kasační stížnosti. Vyložil, že stěžovatel pobýval během řízení o udělení přechodného pobytu na území ČR tak dlouho, že na zamítnutí jeho žádosti je potřeba pohlížet jako na zrušení přechodného, či dokonce trvalého pobytu. Proto musí být zohledněny dopady do jeho soukromého života. Popsal, že stěžovatel nemá chuť do života, nechce žít jinde než v ČR, kde žije jeho syn, který ho „psychicky drží“. V ČR žije většinu života, do Tunisu poprvé vycestoval na návštěvu až v roce 2018 spolu se synem. Snaha označit jej za nebezpečného pramení ze snahy několika policistů, kteří touží zakrýt své chyby z minulosti (vykonstruovaný případ z roku 1996 proti stěžovateli). Stěžovatel se domníval, že má odposlouchávaný telefon, často během hovorů říkal, že jej stát zničil a že jim to neodpustí, nikdy však neměl na mysli násilný čin, ten by neodpovídal jeho umírněné muslimské víře ani povaze. Také se mu stal incident s muslimem, který si jej chtěl najmout na to, aby si to „šel vyříkat“ se zbraněmi s nějakými lidmi; stěžovatel tuto událost později spojil s možnou policejní provokací. Také vyjádřil nesouhlas s vyčleněním „rozšíření žaloby“, uplatněným těsně před ústním jednáním, k samostatnému řízení, protože městskému soudu nic nebránilo projednat případy najednou, a tím šetřit prostředky stěžovatele a jeho rodiny.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zhodnotil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Ze správního spisu plynou následující skutečnosti. Na území ČR stěžovatel pobývá nepřetržitě od roku 1995. V roce 1996 se mu zde narodila dcera, vůči níž byl zbaven rodičovské odpovědnosti, a následně v roce 2010 syn A. F., od něhož stěžovatel odvozuje své postavení rodinného příslušníka občana ČR. Na jeho výchově se od narození osobně i finančně podílí, přestože s ním a jeho matkou, paní D. M., z finančních důvodů nesdílí společnou domácnost (syn s matkou žije u prarodičů, stěžovatel v bytě patřícím paní M., ačkoli již není jeho družkou, se synem se vídá kvůli pracovnímu vytížení především o víkendech). To plyne mj. z protokolů o výpovědi stěžovatele, paní M. a jejích rodičů. Přestože kopie soudních rozsudků dokládají, že stěžovatel byl opakovaně trestán za spáchání rozličných trestných činů (naposledy v roce 2007), poslední výpis z trestního rejstříku založený ve správním spisu z roku 2017 neuvádí žádné záznamy. Od výkonu trestu vyhoštění v délce 10 let (odsouzení z roku 2007) soud v roce 2012 upustil podle § 350h zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

[15] Stěžovatel požádal dne 28. 5. 2012 o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců jako rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 téhož zákona. Během správního řízení uplatnil on či matka jeho syna paní D.M. opakovaně stížnosti na délku řízení před prvostupňovým orgánem a domohli se uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 23. 4. 2019, tedy bezmála sedm let po podání stížnosti, vložil prvostupňový orgán do spisu úřední záznam (č. j. OAM-6215/PP-2012) informující stěžovatele, že podkladem pro vydání rozhodnutí budou i dvě písemnosti (zn. D-108/2018-OAM a D-113/2018-OAM), které budou kvůli své povaze utajovaných skutečností uchovány mimo spis v souladu s § 17 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), takže se s nimi stěžovatel nemůže seznámit. Úřední záznam konstatuje, že „*zjištěné osobní jednání účastníka řízení představuje nebezpečí bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel, a to svou zaměřeností na osoby či skupiny, které propagují užití násilí k dosažení svých politických a jiných cílů*“. Následně byl stěžovatel seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Jeho zástupce zaslal vyjádření paní D. M., v němž mimo jiné popsala vztah stěžovatele k synovi a vyjádřila nezbytnost jeho přítomnosti pro výchovu a správný psychický vývoj jejich syna. Poté bylo dne 5. 9. 2019 vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta.

[16] Co se týče důvodů kasační stížnosti spadající pod § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., stěžovatel je nijak neupřesnil. NSS proto pouze konstatuje, že nepřezkoumatelností [písm. d)] se zabýval taktéž z úřední povinnosti a neshledal ji, písm. e) tohoto ustanovení naopak na napadený rozsudek zjevně nedopadá.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou námitku proti procesnímu postupu městského soudu, který vyčlenil k samostatnému projednání žalobu proti rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu stěžovateli.

[18] Řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. směřuje k soudnímu přezkumu konkrétního rozhodnutí správního orgánu. Tímto rozhodnutím se rozumí jeden úkon, jímž bylo rozhodováno v konkrétním řízení o právech a povinnostech vůči jednomu či více účastníkům řízení. Soudy mohou projednat žalobu směřující proti více rozhodnutím v jediném řízení, případně i žaloby několika žalobců proti několika rozhodnutím. Podle §

39 odst. 1 s. ř. s. lze ve společném řízení přezkoumat žaloby směřující *proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.* Naopak, *[s]měřuje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu usnesením každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné* (§ 39 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Stěžovatel učinil předmětem přezkumu městského soudu rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu. Toho se týkalo celé řízení městského soudu až do uskutečnění ústního jednání. Osoba zúčastněná na řízení vznesla písemně před ústním jednáním městského soudu návrh na „rozšíření žaloby" o přezkum rozhodnutí, jímž nebylo stěžovateli uděleno povolení k trvalému pobytu. Již z porovnání takto zobecněného předmětu řízení plyne, že šlo o nový návrh směřující proti odlišnému správnímu rozhodnutí, které dosud nebylo v řízení nijak projednáváno. Mezi oběma správními rozhodnutími byly skutkové souvislosti – týkalo se stejného žadatele o povolení pobytu, tedy i okolnosti žádosti byly zřejmě obdobné, a společné projednání zřejmě bylo možné i z hlediska soudní příslušnosti. NSS přesto souhlasí s úvahou městského soudu, že v dané fázi řízení již bylo z hlediska procesní ekonomie nevhodné projednat žalobu proti rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu v probíhajícím řízení. Svůj postoj předseda senátu navíc účastníkům vysvětlil již během ústního jednání, jak plyne ze zvukového záznamu obsaženého v soudním spisu.

[20] Jak plyne ze závěrů rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 - 64, č. 2501/2012 Sb. NSS, rozhodnutí vyloučit přezkum dalšího rozhodnutí k samostatnému projednání nijak negativně nezasahuje do právní sféry žalobce. V daném případě nepředstavovalo vůči stěžovateli či osobě zúčastněné na řízení ani nezákonný postup, neboť pro toto rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky. Městský soud byl nadále povinen uvážit také o dopadu přezkoumávaných správních rozhodnutí na práva a nejlepší zájem stěžovatelova syna, který návrh na rozšíření žaloby vznesl. Nedošlo jím tedy ani k zúžení přezkumu rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu.

[21] Stěžovatel dále zpochybňuje, že by vzhledem k tomu, že nebyl již dlouhou dobu shledán vinným ze žádného trestného činu či přestupku, skutečně mohl představovat hrozbu pro bezpečnost ČR a jejích obyvatel. Tento závěr podle prvostupňového orgánu, žalované i městského soudu přesvědčivě plyne z materiálů utajované povahy, s jejichž obsahem se on sám nemohl přímo seznámit.

[22] Podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže (...) f) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.

[23] Správní orgány postupovaly v řízení podle § 169m odst. 3 téhož zákona a neuvedly v rozhodnutích obsah utajovaných informací, které jim byly poskytnuty ve stanovisku zpravodajských služeb. Pouze obecně v rozhodnutí shrnuly podstatu těchto informací a závěr, že stěžovatel může představovat hrozbu pro bezpečnost ČR, neboť podle dostatečně konkrétních zjištění zpravodajské služby svou činnost zaměřuje na osoby či skupiny, které propagují užití násilí k dosažení svých politických cílů.

[24] Skutečnost, že stěžovatel nebyl již delší dobu trestán, není rozhodná pro posouzení, zda představuje hrozbu. Jak upozornil NSS v rozsudku ze dne 14. 2. 2020,

č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je „*jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. To platí i přesto, že v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana ČR, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem. Uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: ‚Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. **Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.** (...)*“ (důraz doplněn) Jestliže předchozí odsouzení nemůže být výlučným důvodem pro závěr o ohrožení bezpečnosti, není ani jeho nezbytnou podmínkou. Podle Soudního dvora EU musí správní orgán v konkrétním případě posoudit, zda osobní chování dotyčného jednotlivce představuje „*skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu, což zpravidla znamená, že se u dotyčného jednotlivce předpokládá, že se takto bude chovat i v budoucnu*“ (rozsudek ze dne 22. 5. 2012, C-348/09, bod 30, viz i rozsudek ze dne 2. 5. 2018, C-331/16 a C-366/16, bod 52). Takové zjištění však může z poznatků policie nebo zpravodajské služby naopak vyplývat, aniž by již byl žadatel trestně stíhán, či dokonce odsouzen.

[25] Přestože tedy část stěžovatelovy argumentace je nesprávná, NSS musí zohlednit, že nemohl svůj nesouhlas s hodnocením městského soudu dále upřesnit, neboť mu není znám konkrétní obsah utajovaných skutečností. Seznámení žadatele, či později žalobce s utajovanými skutečnostmi je možné výjimečně odepřít, pokud by tento krok zmařil jejich ochranu (srov. rozsudek ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 31/2007 - 107, č. 1885/2009 Sb. NSS). V takovém případě však roste význam účinné soudní kontroly pro zajištění ochrany jeho práv (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57, bod [23] a násl.). I v nynějším případě proto NSS zohlednil povinnost soudu do jisté míry „suplovat“ aktivitu žalobce, který neví, proti čemu se má konkrétně bránit, jak plyne z jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, č. 2602/2012 Sb. NSS. Vyžádal si podklady napadených rozhodnutí vedené mimo spis, seznámil se s obsahem utajovaných informací a posoudil je z hlediska jejich konkrétnosti, specifikace zdrojů a celkové věrohodnosti.

[26] Pohledem právě uvedené judikatury NSS po seznámení s těmito utajovanými skutečnostmi pouze obecně konstatuje, že utajované informace vypovídají dostatečně přesvědčivě a konkrétně o tom, že stěžovatel by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[27] Poslední námitka stěžovatele míří proti zhodnocení, že napadená rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nezasáhla do jeho práva na soukromý a rodinný život (čl. 10 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy). Ani tu NSS nepovažuje za důvodnou.

[28] Podle ustálené judikatury NSS není možné uvést úvahu o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života jen v případech, kdy ji zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje. Je namístě i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců její provedení přímo neukládá, ale rozhodnutí může do těchto práv zasáhnout (např. rozsudek 20. 9. 2018,

č. j. 10 Azs 127/2018 - 30). Podle rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců pouze hlediska, kterými se má správní orgán zabývat. Na jeho základě však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců. Judikatura taktéž dovodila, že i v případě zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu je třeba se zabývat přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života a v případech dotýkajících se nezletilých je třeba přihlédnout též k nejlepšímu zájmu dítěte jako přednímu hledisku rozhodování (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 383/2019 - 40).

[29] Podle městského soudu stěžovatel uplatnil námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného života jen zcela obecně a navíc až v doplnění odvolání, takže postačovalo i její zcela obecné vypořádání v rozhodnutí žalované. V tomto ohledu musí NSS názor městského soudu korigovat. Je pravda, že jak v odvolání, tak v žalobě stěžovatel tuto námitku vznesl pouze v té podobě, že úvaha správních orgánů nebyla dostatečná a nevěnovala se hlediskům vymezeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Již v řízení před oběma správními orgány nicméně byly zjištěny mnohé okolnosti z oblasti stěžovatelova rodinného života, které bylo třeba řádně zohlednit. Při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán vychází primárně z informací, které mu účastník řízení sdělí; musí přihlédnout ke všemu, co vyšlo během správního řízení najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu), jinak nebude jeho rozhodnutí odpovídat zásadě materiální pravdy (§ 3 tamtéž). Žalovaná dospěla k tomu, že zhodnocení prvostupňového orgánu je odpovídající, a navíc jen zdůraznila, že i z hlediska nejlepšího zájmu dítěte lze připustit oddělení rodiče od dítěte, protože rodinný život mohou naplňovat též jiným způsobem než povolením pobytu. Klíčové tedy je, zda obstojí úvaha v prvostupňovém rozhodnutí (s. 6–7), s přihlédnutím k doplnění provedenému žalovanou.

[30] Nejvyšší správní soud má výhrady k některým závěrům, jež tato úvaha prvostupňového orgánu obsahuje. Mezi stěžovatelem a jeho synem je podle něj kontakt jen nepravidelný; stěžovatel i synova matka a její rodiče jej však shodně charakterizovali jako soustavný, byť nikoli každodenní. Stěžovatelův syn na něm nezávisí každodenní péčí, neboť tu převážně zajišťuje jeho matka. Výpovědi shromážděné prvostupňovým orgánem však svědčí o tom, že mají vybudovanou citovou vazbu a že stěžovatel plní otcovskou roli, což se správním orgánům nepodařilo zpochybnit. Intenzitu zásahu do rodinného života tedy lze hodnotit jako významnější, než by plynulo z odůvodnění prvostupňového orgánu.

[31] Přes tuto dílčí nepřesnost NSS souhlasí s jeho závěrem, že míra zásahu ani délka pobytu v ČR nepřeváží závažné informace o tom, že stěžovatel svým osobním jednáním ohrožuje bezpečnost ČR, tedy jeden z nejvýznamnějších veřejných zájmů. Porovnání intenzity ohrožení tohoto zájmu, plynoucího z utajovaných informací, s mírou intenzity zásahu do práva na rodinný život vyznívá ve prospěch ochrany bezpečnosti. Možnost realizovat rodinný život mezi stěžovatelem a jeho synem bude značně ztížena, nikoli však vyloučena. S přihlédnutím k tomu, že žalovaná doplnila na stranách 9 a 10 svého rozhodnutí do této základní úvahy alespoň rámcovou úvahu o nejlepším zájmu dítěte, NSS ji považuje za dostatečnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto ji NSS jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalovaná měla ve věci úspěch, měla by proto právo na náhradu nákladů řízení, NSS jí však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[34] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu